

เทศน์เช้า วันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๕๗

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

อ้าว ตั้งใจฟังธรรมะเนาะ วันนี้วันพระ ประเพณีของชาวพุทธ วันพระวันโกนเขาจะไปวัด ไปวัด ไปวัดเพื่อทำบุญกุศล ทำบุญกุศลเพื่อเหตุใด ทำบุญกุศลเพราะว่าการเกิดไง เราเกิดมาเป็นมนุษย์นี่บุญพาเกิด ถ้าบุญพาเกิดนะ ถ้าบาปอกุศลพาเกิด คูสิ เวลาเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะเกิดเป็นมนุษย์ เกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม เกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน เกิดในนรกอเวจี การเกิด การกำเนิด กำเนิด ๔ จิตมันต้องเกิดโดยธรรมชาติของมัน โอบปาติกะเกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม

เกิดเป็นมนุษย์ เกิดในครรภ์ เกิดในไข่ เกิดในน้ำคร่ำ เกิดในโอบปาติกะ การกำเนิด เกิดแล้วต้องมีอาหาร ต้องมีอาหาร ต้องมีปัจจัยเครื่องอาศัยดำรงชีวิต เกิดมาเป็นสิ่งมีชีวิต แล้วสิ่งมีชีวิตจะดำรงชีวิตได้อย่างไร

ฉะนั้น วันนี้วันพระ เราทำบุญกุศลเพื่อตัวเราเอง เพื่อหัวใจนี้ หัวใจที่มันกำเนิด กำเนิดเป็นมนุษย์นี่เป็นอริยทรัพย์ เป็นอริยทรัพย์แล้วทำไมมันทุกข์มันยากขนาดนี้ การกำเนิดเป็นคนเกิดเป็นคนเกิดมาจากใคร? เกิดจากพ่อจากแม่ พ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของคุณ พ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของคุณ พระในบ้านๆ ถ้าพระในบ้าน พ่อแม่ที่เป็นพ่อแม่ที่ดี เวลาลูกเกิดมา ลูกก็มีสูงมีต่ำ อภิชาติบุตร บุตรที่ดี พ่อแม่ที่ดีพาลูกพาเต้า พ่อแม่ที่ดี ขอให้ลูกมีความสุข ลูกจะทำได้ก็ได้ ขอให้มีความสุขเถอะ ขอให้เป็นคนดีพอ เห็นไหม เราไม่บีบบัง เราพยายามให้ลูกเรามีความสุข ความเป็นมนุษย์ ถ้าความเป็นมนุษย์

พ่อแม่ในบ้าน ลูกที่ดีๆ พ่อแม่เป็นตัวอย่าง ครูคนแรกของโลกคือพ่อแม่ของเรา พ่อแม่ให้ทั้งชีวิตนี้มา ให้ชีวิตนี้มา แล้วเราเติบโตมา เราแสวงหาทรัพย์สมบัติของเรามากน้อยขนาดไหน ใครเป็นคนไปแสวงหา เพราะเราเป็นคนแสวงหา เพราะความรู้สึกนึกคิดของเรา จิตของเราแสวงหา สิ่งที่เราแสวงหาๆ มา ได้ร่างกายนี้มา ได้ชีวิตนี้มา เราถึงแสวงหาสิ่งนี้ได้ ทรัพย์สมบัติ

หน้าที่การงาน ถ้าบอกเป็นของพ่อแม่ก็ได้ เพราะอะไร เพราะพ่อแม่ให้สิ่งเริ่มต้นมา ให้สิ่งมีชีวิตนี้มา ชีวิตนี้มา ชีวิตนี้มาแสวงหา พ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของคุณ ให้ชีวิตนี้มา

ฉะนั้น เราคิดสิ่งใด เราทำสิ่งใด เราต้องคิดถึงพ่อถึงแม่ คิดถึงพ่อแม่ ถ้าพ่อแม่ที่ดีก็ชักนำมา พ่อแม่ เห็นไหม คุณติ เวลาเราเกิดมาในวัฏฏะ เราเกิดมาในประเทศอันสมควร เกิดมาเป็นชาวพุทธ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา พ่อแม่ก็พาเข้าวัดเข้าวา พ่อแม่ก็รู้จักให้เสียสละ เวลาลูกเราไปโรงเรียน ลูกอย่าเอาเปรียบเพื่อนนะ มีสิ่งใดเราก็เจือจางกันนะ สิ่งใดถ้าเพื่อนเอาเปรียบ โคนรังแก เราก็ให้หมดตาเขา นี่เราสั่งเราสอนของเรา พระพุทธศาสนาไง

แล้วถ้าศาสนาอื่นเขาก็สอนเหมือนกัน เขาก็สอนเหมือนกัน เขาก็สอนให้จาคะ สอนให้เสียสละ สอนให้เป็นคุณงามความดีเหมือนกัน บอกพูดถึงธรรมะๆ ทุกศาสนาก็มีธรรมะเหมือนกัน แต่ธรรมะของใคร ธรรมะของใคร

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า “ศาสนาไหนไม่มีมรรค ศาสนานั้นไม่มีผล”

เวลามรรคผลของเขา มรรคผลของเขาในระดับของท่าน ความกตัญญูกตเวทีเป็นเครื่องหมายของคนดี คนดีก็ดีแต่ในภพชาตินี้ไง ถ้าภพชาตินี้ สายบุญสายกรรม ผลของวัฏฏะการเวียนว่ายตายเกิด ทำบุญกับใคร เรานับถือสิ่งใดมันก็เวียนไปตามนั้น นี่พระในบ้าน

ที่นี้พระในใจละ พระในใจ วันนี่วันพระๆ ถ้าพระในใจของเรา ในใจของเราเกิดมา คุณติ ฤดูกาลมันเปลี่ยนแปลงของมันไป คุณติ เดี่ยวก็ร้อน เดี่ยวก็หนาว มันก็อากาศนี้แหละ ทำให้มันเปลี่ยนแปลงของมันตลอดเวลาละ

เราเกิดเป็นคนๆ เป็นอริยทรัพย์แล้ว เราเกิดมาเป็นสิ่งมีชีวิต เราแสวงหา มันมีค้นหาความทะยานอยาก มันแสวงหามาเพื่อจะตอบกิเลสค้นหาความทะยานอยากไง แต่เราเกิดมาเป็นชาวพุทธพบพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาสอนไง สอนไม่ให้เชื่อใครทั้งสิ้น

เทวดา อินทร์ พรหมเราก็เคยเป็น เราก็เป็นเทวดา อินทร์ พรหมมาแล้ว เราเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เราไม่เคยเป็นสิ่งใดหรือ แต่ในปัจจุบันนี้เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดเป็นมนุษย์ มนุษย์เกิดมาเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “ในบรรดาสัตว์ ๒ เท้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ประเสริฐที่สุด” ประเสริฐที่ไหนละ

ประเสริฐเพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีสติปัญญา มีสามัญสำนึก เห็นใหม่ เวลาไปเที่ยวสวนเห็นคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตาย เราก็ต้องเป็นอย่างนี้หรือ ถ้าเป็นอย่างนี้หรือ มันต้องมีฝั่งตรงข้าม ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย แต่เวลาเราไปงานศพ เขาเวียนรอบเมรุ ๓ รอบ กามภพ รูปภพ อรูปภพ เขาเอาน้ำมะพร้าวล้างหน้า บอกให้มึงมีสติปัญญา ให้มันตื่นตัวขึ้นมา ให้มันรู้จักชีวิตของมึงบ้าง

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปเที่ยวสวน เห็นคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตายโดยธรรมชาตินะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้คิดเลย นี่เราไปงานศพ งานศพเวลาเขา กุสลา ธมฺมา อกุสลา ธมฺมา ทำดีหรือทำชั่วมา เราทำอะไรของเรา มา แล้วทำมานี้มันตายแล้ว ถ้าตายแล้ว มันต้องเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ผลบุญผลกรรมมันจะส่งมันไปแล้ว แล้วคนที่เป็นอย่างนี้ เอ็งได้คิดใหม่ เอ็งได้คิดใหม่ นี่ขนาดเดือนขนาดนั้นนะ

เวลาเราชาวพุทธไป เราชาวพุทธไม่ให้เชื่อสิ่งใดๆ เลย ไม่ให้เชื่อ เทวดา อินทร์ พรหมเราก็เป็นมาแล้ว ตกนรกอเวจีเราก็เป็นมาแล้ว องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพูดเลยในพระไตรปิฎกว่าเราเคยเกิดในนรกอเวจี เวลาจะเป็นพระโพธิสัตว์ พระโพธิสัตว์นะ ถ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังไม่ได้พยากรณ์มันยังเปลี่ยนแปลงได้ การเปลี่ยนแปลงได้ การสร้างบุญญาธิการมาขนาดนั้น

การสร้างบุญญาธิการขนาดนั้นนะ คุณิ เราอ่านพระไตรปิฎกกัน เราศึกษากันมา เราซาบซึ้งใหม่ เวลาเป็นหัวหน้าสัตว์ เสียดชะชีวิตเพื่อหมู่คณะ เพื่อฝูงสัตว์ เป็นหัวหน้าสัตว์นะ เวลา ๑๐ ชาติ ทศชาติ ๑๐ ชาติสุดท้าย พระเวสสันดรต้องมาเสียดชะขนาดนั้น ความเสียดชะเสียดชะทำไม เสียดชะทำไม เสียดชะแล้วไม่เห็นได้อะไรเลย เสียดชะแล้วมีแต่ความทุกข์ความยาก

การเสียดชะนั้นเพราะจิตใจมันเข้มแข็ง จิตใจมันมีคุณธรรมมันถึงเสียดชะได้ เสียดชะให้พันธุกรรมของจิต จิตมันได้เปลี่ยนแปลง มันมีคุณค่า เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ มีหนึ่งเดียวเท่านั้นแหละ ไม่มีใครทำได้ขนาดนั้น ถ้าไม่มีใครทำได้ขนาดนั้น ไม่มีใครชวนขาย ตรัสรู้เองโดยชอบ เป็นไปไม่ได้

พระปัจเจกพุทธเจ้าก็สร้างมามหาศาล พระปัจเจกพุทธเจ้าตรัสรู้เองโดยชอบ แต่ยังไม่ใครไม่ได้ ยังเอาความรู้ความเห็นออกมาบัญญัติให้เป็นศาสนธรรมอย่างนี้ไม่ได้ แต่เวลาองค์

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทำได้ ทำได้เพราะ นี่ไง ทำทำไมๆ? ก็ทำเพื่ออันนั้นไง ทำเพื่อหัวใจ อันนั้น หัวใจที่มันเข้มแข็ง หัวใจที่มันมีคุณธรรม พระในใจๆ พระในใจ ถ้ามีพระในใจอย่างนี้ มันมีความกตัญญูกตเวทีกับพ่อแม่อยู่แล้วแหละ

พ่อแม่ คนที่มีสำนึกดี ความคิดดี ทำไมมันคิดเรื่องดีๆ ละ คนที่คิดดี คิดเรื่องดีๆ แต่คนที่คิดร้าย คิดทุกข์ยาก เกิดมาทุกข์ยาก สังกมรังแกเรา เราต้องประชดสังกม เราทำไปเพื่อต่อต้าน เสร็จแล้วใครได้ผลนั้นนะ

นั่นนะ มันไปเอาปืนเอาไฟมาเผาตัวเองไง แล้วเผาแล้วกระทำ กรรม ที่ว่า กุสลา ฆมา อกุสลา ฆมา มันก็เรื่องทำดีทำชั่วมา แล้วถ้ามันทำแล้วใครได้ละ เวลาไปทำแล้วใครมันได้

ก็เราประชดไง เรามีความเห็นผิดแล้วเราทำมา นี่กรรม กรรมคือการกระทำ แล้วเราไปน้อยใจนะ อู๊ย! เราทุกข์จนเจ็บใจ เรามีความน้อยใจ...ก็ทำมา แต่ไม่ได้ทำตอนนี้ เคยทำสิ่งนั้นมา เราไม่ทำสิ่งใดมาจะไม่ได้สิ่งนั้นตอบสนอง

พระพุทธศาสนาเขาว่าอ่อนวอนขอเอา ใอันนั้นวุฒิภาวะเขาต่ำต้อย เขาคิดได้อย่างนั้น

แต่ถ้าเราเป็นชาวพุทธ พระพุทธศาสนาเป็นศาสนาแห่งเหตุและผล ใครทำอย่างไรได้อย่างนั้น แล้วได้อย่างนั้นได้ตอนนี้เลยหรือ แล้วทำอย่างไรได้อย่างนั้น เราก็บอกว่าตอนนี้คนเกิดมานะ เขาทำดีหมดเลย เราก็ทำคุณงามความดี ทุกคนจะบ่นว่าทำดีมหาศาลเลย ทำไมมันทุกข์ยากขนาดนี้ ทำไมมันทุกข์ยากขนาดนี้

เวลากรรมเก่ากรรมใหม่ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พราหมณ์นิมนต์ไว้ให้ไปเผยแผ่ธรรม พราหมณ์นิมนต์ไว้ เขาลืมใส่บาตร เขาลืมใส่บาตรนะ จนพระโมคคัลลานะทนไม่ไหวนะ เพราะมันเกิดภัยพิบัติใจ แล้วประชาชนก็มีความทุกข์ความยาก ไปบิณฑบาตมาไม่ได้สิ่งใดมาเลย พอดีมีพ่อค้าโคต่างเขาค้าโคสมัยโบราณ เขารอนแรมไป แล้วเขาก็ไปมีที่พักไว้ เวลาเขามีอาหารของโคของเขาด้วย เขาค้าโคต่าง ค้าม้า เขาใช้ข้าวกลิ้ง ฉะนั้น เขาให้อาหารสัตว์เขาตัวละครเท่าไหร เวลาพระบิณฑบาตเขาก็ให้เท่านั้น ให้เท่านั้น นี่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ

เราศึกษาว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประเสริฐมาก เวลาภษัตริย์เขารบกันนะ เขาฆ่ากัน เข่าทำร้ายกัน ยึดเมืองกัน เวลาเขาชนะศึกกลับมาเขาขออะไรรู้ไหม เขาขอได้องศา

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยมือ เขาอยากได้บุญกุศลจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เวลาปกติสุข ทุกคนแสวงหาเพราะอะไร เพราะพระเจ้าพิมพิสาร พระเจ้าปเสนทิโกศล พระเจ้าอะไร พระเจ้าทุกพระเจ้าเป็นลูกศิษย์องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหมดเลย กษัตริย์ทั้งนั้นในแคว้นแคว้นเป็นลูกศิษย์องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คิดดูสิว่าลูกศิษย์เป็นกษัตริย์ทั้งนั้น ทำไมคนจะไม่เชิดชูบูชาขนาดนั้น แต่เวลากรรมมันให้ผล เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะนิพพาน เวลาบอกพระอานนท์ “อานนท์ เรากระหายน้ำเหลือเกิน เรากระหายน้ำเหลือเกิน หิวกระหาย” พระอานนท์ก็อยากจะให้ไปข้างหน้า เพราะข้างหน้านั้นยังมีลำธารอีก ลำธารนี้ใส “อานนท์ เราหิวเหลือเกิน เรากระหายน้ำเหลือเกิน”

นี่เขาว่าอย่างนั้น ไอนั้นมันเป็นเวรเป็นกรรม เวลาพระอานนท์ไปตัก ใสหมดเลยเฉพาะตรงนั้น นี่อำนาจวาสนาของพระพุทธเจ้า อำนาจวาสนาบารมีที่ได้สร้างมา เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าคืบหน้านั้น พระอานนท์บอก “มันเป็นเหตุมหัศจรรย์มาก” ห้วนไหวมหัศจรรย์คือว่ามันเห็นแล้วมันแปลกประหลาด

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านิ่งเลย “มันเป็นเช่นนั้นเอง อานนท์ มันเป็นอย่างนั้นเอง” มันเป็นอย่างนั้นเองเพราะบุญบารมี นี่พูดถึงว่าทำมาๆ เวลาทำมา สิ่งที่ทำของเรา ถ้าเราเสียสละของเรา พูดถึงว่าใครทำอะไรได้อย่างนั้น แล้วถ้า กุสลา ธมฺมา ทำคุณงามความดีสิ่งใดมา มันก็เป็นกุศลของเรา

อกุสลา ธมฺมา เราประชด เราประชด คุณิ เราบอกว่าฤดูกาลมันเปลี่ยนแปลงๆ ความคิดคนมันก็เปลี่ยนแปลงไป เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา ความคิดมันมีเหมือนกันทุกคนแหละ แล้วพันธกรรมของจิตๆ มันมีจุดยืนใหม่ ถ้ามีจุดยืนมันจะไม่ห้วนไหวมั้ย

ในปัจจุบันนี้สังคมที่เขาโดนหลอกโดนอะไร แשר์ลูกโซ่ พยายามหลอกหลวงกัน แล้วคนหลอกหลวงไม่ใช่ใครนะ เพื่อนเรียนมาด้วยกันทั้งนั้นแหละ ไว้วางใจทั้งนั้นแหละ ไว้วางใจเขาๆ เพราะอะไรล่ะ เพราะไม่มีจุดยืนไง ถ้ามันมีจุดยืนมันต้องมีเหตุมีผลสิ เรามีเหตุมีผลมันจะเป็นอย่างนั้นได้จริงหรือเปล่าล่ะ มันเป็นอย่างนั้นไม่จริงทำไมไม่คิดล่ะ

คำว่า “มีเหตุมีผล” นี้ไง บารมี การทำบุญกุศลเพื่อพันธกรรมของจิต จิตที่มันเข้มแข็ง
ขึ้นมา แต่เข้มแข็งมันก็ไปเชื่อเขา สิ่งที่เขาไปเชื่อเขา

แต่ถ้าเราจะค้นคว้าตัวเราเองแล้ว องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ให้เชื่อใครทั้งสิ้น
เวลามีศรัทธาความเชื่อ พระพุทธศาสนาเวลาเทศน์ว่าการเผยแผ่ศาสนาก็ให้เขามั่นคงของเขา ให้
เขาทำเพื่อประโยชน์ของเขาถ้าเขาทำของเขาได้ แต่เวลาจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา อุตตา หิ อุตต
โน นาโถ คนเป็นที่พึ่งแห่งตน ไม่ให้เชื่อแล้ว เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปฏิบัติมาก็
เป็นทรัพย์สมบัติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะประพฤติ
ปฏิบัติมาด้วยการชักนำ ด้วยความแก้ไขมาจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่พระโมคคัล
ลานะ พระสารีบุตรก็สำเร็จเป็นขององค์พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะนั้น

เวลาเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมามันต้องเป็นสมบัติของเราไง มันต้องเป็นความจริงขึ้นมาใน
หัวใจนี้ หัวใจนี้ที่มันห้วนไหวอยู่นี้ ที่มันทุกข์มันยากอยู่นี้ ที่มันทุกข์มันยากอยู่นี้เพราะเราทุกข์
เรายาก เราถึงพยายามแก้ไข

พระในบ้านๆ เราก็มีความกตัญญูกตเวที ถ้าเราไม่มีความกตัญญูกตเวที เราจะระลึกถึงตัว
เราไหม ถ้าเราไม่ระลึกถึงตัวเรา เราน้อยเนื้อต่ำใจขึ้นมา เราปฏิเสธทั้งนั้นแหละ แล้วมันก็เหยียบ
ย่ำหัวใจของตัว ถ้ามันไม่เหยียบย่ำหัวใจ พ่อแม่ของเรา พ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของลูก เพราะพ่อ
แม่ที่ดี พ่อแม่ก็พาลูกเข้าวัดใจใหม่ พ่อแม่ที่ดี เห็นไหม คูสิ พระเจ้าอโศกสร้างวัด ๘๐,๐๐๐ วัด
ไปถามอาจารย์ของตัวว่าเป็นญาติกับศาสนาหรือยัง

อาจารย์ของตัวพระโมคคัลลีบุตรติสสเถระบอกว่า ยังๆ

ถ้าจะเป็นญาติกับศาสนาต้องทำอย่างไร

ต้องเอาลูกมาบวช

ไปขอร้องนะ ไปขอร้องพระมหินท์ ไปขอร้องลูกสาว ลูกชายมาบวช พอลูกสาว ลูกชาย
มาบวช ลูกสาว ลูกชายมาบวชแล้ว ด้วยอำนาจวาสนาบารมีเป็นพระอรหันต์ทั้งคู่เลย แล้วเวลาเข้า
นิโรธสมาบัติ เวลาเข้าไปพักในหัวใจ เข้าไปสู่สังขารมโนใจ มันสุขหนอๆ ความสุขนี้มันได้มา
จากไหนล่ะ ความสุขนี้มันได้มาจากไหน มันได้มาจากพ่อแม่ขอร้องให้บวช ตัวเองไม่ได้คิดว่า

จะบวชนะ แต่พ่อแม่มาขอร้อง พ่อแม่ขอร้อง พอมาปฏิบัติแล้วมันได้จริง เห็นคุณของพ่อ เห็นคุณของพ่อแม่ ถ้าพ่อแม่ที่ดี พ่อแม่ที่ดี พ่อแม่ที่ชักนำขึ้นมา ทำแต่สิ่งที่ดีมันก็ดีต่อเนื่องกันไป

ในพระพุทธศาสนามีเยอะมากเลยในพระไตรปิฎก พระรัฐपालอยากบวชมาก มีลูกอยู่คนเดียว พ่อแม่อย่างไรก็ได้ไม่ได้ ไปบวชกลับมาแล้วนะ เวลาบวชกลับมาแล้ว เวลาจะบวชไม่ให้บวชๆ ก็อดอาหาร อดอาหารก็ไปชวนเพื่อนมาอะไรมา เพราะพ่อแม่ก็รักลูกมาก สุดท้ายแล้วเพื่อนก็บอกพ่อแม่บอกว่าอยากเห็นหน้าลูกไหม ถ้าอยากเห็นหน้าลูกก็ต้องให้บวชไป ถ้าไม่ อยากเห็นหน้าลูกมันอดข้าวจนตาย เพราะเพื่อนกับเพื่อนมันรู้นิสัยกัน ก็อนุญาตให้ลูกบวชไป

พอบวชไป บวชไปแล้วกลับมาที่บ้านนะ กลับมาเยี่ยมบ้าน พ่อแม่เอาเงินเอาทอง ทรัพย์สมบัติมากองไว้เลย กองไว้เต็มเลย ถามลูกว่าทรัพย์สมบัติทำอะไร พ่อแม่ก็แก่เฒ่าไม่มีใครดูแล

ลูกชายตอบว่าให้อาทรัพย์สมบัตินั้นใส่ล้อเกวียน แล้วไปที่แม่น้ำแล้วดัมป์มันทิ้งไปไม่ให้พ่อแม่ไปหวังทรัพย์สมบัตินั้น เพราะอะไร เพราะเขาได้อริยทรัพย์จากภายใน เห็นใหม่ มันมีไปหมดแหละ เราจะบอกว่าสายบุญสายกรรมมันจะไม่ได้ความปรารถนาเราหรอก พ่อแม่ที่ดี พ่อแม่ที่เป็นธรรม พ่อแม่ที่ทำได้ทำนาก็เชิดชูบูชา ถ้าพ่อแม่ พระอรหันต์ของลูก แต่ก็อยากได้ลูกไว้เป็นที่พึ่งอาศัย เราก็คูแดูแล

พระกัสสปะกับภรรยา พระกัสสปะอยากบวชมาก แล้วบังเอิญทั้ง ๒ ตระกูล ลูกสาวก็อยากบวช สะใภ้ก็อยากบวช ลูกก็อยากบวช พออยากบวช พ่อแม่ก็อยากให้ลูกเป็นฝั่งเป็นฝา ก็ตกลงว่าแต่งงานกัน ๒ คน พระกัสสปะกับภรรยาอธิษฐานกันว่าเราจะอยู่พรหมจรรย์ คือแต่งงานแต่ในนาม แล้วก็เลี้ยงดู ออกอ้อน เลี้ยงดูจนพ่อแม่ทั้ง ๒ ฝ่ายเสียหมด สมบัติทั้งหมดแจกๆ แจกเสร็จแล้วต่างคนออกบวช พระกัสสปะบวชแล้วก็บวชเป็นภิกษุ ภรรยาก็บวชเป็นนางภิกษุณี สำเร็จเป็นพระอรหันต์ทั้งคู่ นะ ถ้ามันเป็นสายบุญสายกรรม คนที่มีบุญมีกรรมมา นี้พูดถึงสายบุญสายกรรมนะ

เราจะบอกว่าเวลาทางโลกเขาบอกว่าเวลาไปวัดไปวาเราเป็นคนดีแล้ว พระในบ้านทำไมไม่คูแดูแล

พระในบ้านเราก็คุณแลนะ พระในบ้านเราก็คุณแล แล้วเรามีสติปัญญา พระในใจสูงส่งกว่า เพราะพระในใจ มันเป็นพระในใจได้ มันชำระล้าง มันสำรอกมันคายอวิชชาความไม่รู้ พ่อแม่ของเรา พ่อแม่ที่ดีก็เป็นพ่อแม่ที่ดี เป็นพระอรหันต์ของลูกจริงๆ ท่านให้ชีวิตนี้มา แต่พ่อแม่ที่ดี ถ้าพ่อแม่ที่ยังเป็นทางโลกอยู่ เราก็คุณแล ก็เป็นพระอรหันต์จริงๆ นั่นแหละ พระอรหันต์เฉพาะของเรา

แต่ถ้าเราคุณแลใจของเรา มันมีเหตุผลนะ มันมีมรรคใจ มันมีสัจจะ มันมีความจริง มันมีปัญญา มันได้แยกได้แยะ เพราะมีปัญญาอย่างนั้นเราถึงได้คุณแลพ่อแม่เราได้ เพราะมีปัญญาอย่างนั้น เหมือนกับเราบริหารความคิดพ่อแม่เราเลยละ ถ้าเรามีสติปัญญา เราทำ เพราะเรามีสติมีปัญญา อภิชชาบุตร บุตรที่สูงกว่าพ่อกว่าแม่ เราทำของเรา คุณแลของเรา เพื่อประโยชน์กับเรา

วันพระ ให้มันได้ทั้งหมด ได้ทั้งพระข้างนอก พระข้างใน ถ้าใครมีสติปัญญาเนะ ใครมีสติปัญญาพยายามคุณแลของเรา ทำของเรา มันเป็นความกตัญญูกตเวที เป็นเครื่องหมายของคนดี แค่เครื่องหมายของคนดีเท่านั้นเอง เวลาเราประพฤติปฏิบัติขึ้นไปแล้วความดีก็ต้องทิ้ง เราเป็นคนดีมาแล้ว แล้วมาปฏิบัติแล้วจะให้คนยกย่องเชิดหน้าชูตา ใอันมันธรรมะเก่าแก่ โลกธรรม ๘ สรรเสริญนินทา

แต่ถ้าเราจะข้าม เราข้ามทั้งสรรเสริญทั้งนินทา ใครจะว่าดีว่าชั่วมันปากของเขา ความจริงเป็นสมาธิ เป็นสมาธิในใจของเรา ถ้าเกิดปัญญา เกิดปัญญาของเรา แล้วเกิดภวานามยปัญญา เกิดความมหัศจรรย์ขึ้นมามันจะเห็นเลยละ นี่มรรค เห็นมรรคแท้ๆ แล้วมรรคนี่มรรคของเราด้วย มรรคญาณ เวลามันชำระล้าง มันสำรอกมันคาย เราจะหาพระในใจๆ เราทำเพื่อประโยชน์กับเรา เอวัง